

BIANCA

Lehetsz még szerelmes

Janis Reams Hudson
Gézengúzok

Janis Reams Hudson
A szomszéd fiú

Janis Reams Hudson
Útött az óra

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Janis Reams Hudson, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *The Daddy Survey* (Harlequin, Mills & Boon Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Farkas Judit

© Janis Reams Hudson, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *The Other Brother* (Harlequin, Mills & Boon Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Kiss Márk

© Janis Reams Hudson, 2004 – Vinton Kiadó Kft., 2020

Eredeti címe: *The Cowboy On Her Trail* (Harlequin, Mills & Boon Special Edition)

Második, átdolgozott kiadás. (Első megjelenés: 2010)

• *Magyarra fordította:* Várnai Péter

Nyomtatásban megjelent: a BIANCA 334. számában, 2020

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-540-193-2

• *Kép:* Shutterstock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Vinton Kiadó Kft., 2020

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1118 Budapest, Szüret u. 15.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-781-4351; *e-mail-cím:* info@vintonkiado.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.vintonkiado.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

Janis Reams Hudson
Gézengúzok

1. FEJEZET

Amikor Sloan Chisholm megállt az út menti étterem előtt, már elképzelte a marhasültet. Akkora húsrá vágyott, hogy lelógjon a tányérról, óriási adag krumplipürével, sűrű, világos mártással. A múlt szombaton evett utoljára marhasültet, és már jelentkeztek az elvonási tünetek.

Eljött a következő adag ideje, mondta magában, de mielőtt tehetett volna az erei meszesedéséért, történt valami, ami örökre megváltoztatta az életét. Kiszállt a kisteherautóból, megnézte a lovat, amelyet szállított, és belépett az étterembe. Ebben a pillanatban fülig szerelmes lett.

Betöltötte a harmincötöt, anélkül hogy igazán komolyan beleszeretett volna valakibe. A nagyanyja az utóbbi időben folyton zsörtölődött, hogy miért nem nősül már meg a fivérével együtt. Mégsem számított rá, hogy elveszti az ellenőrzést a szíve felett. Arra pedig főleg nem, hogy egyszerre két lányba szeret bele.

A két csodás teremtés elrabolta a szívét, soha nem látott náluk elragadóbbat. Mindketten szőkék voltak, az egyikük haja egy árnyalattal sötétebb. A szemük kék, és annyira hasonlítottak egymásra, hogy testvéreknek vélte őket, ám az egyiknek gödröcskék voltak az arcán, a másiknak nem. A nagyobbik szemüveget viselt. Úgy nyolcéves lehetett, a hűgát hat körülínek tippelte.

– Jó napot, uram! – szólalt meg az idősebbik kislány, és megigazította a szemüvegét.

Egy köteg étlapot szorított a melléhez, meg egy spirálfüzetet. A spirálkötésbe rádiós ceruzát tűzött.

– Dohányozó vagy nem?

– Úgy kell mondani: dohányzó – javította ki a kicsi.

– Így is megérti! – torkolta le a nővére, mire a kisebbik lány csak mosolygott. Mielőtt kitört volna a veszekedés, Sloan megveregette a zsebét. Üres volt, már másfél éve. Még mindig csodálkozott rajta, hogy le tudott szokni a cigarettáról.

– Hogy válaszoljak a kérdésre, hölgyeim, nem dohányzom – felelt a kicsiknek, és levette a kalapját.

A gyerekek a nagy ablak melletti fülkéhez vezették. Sloan már evett jobb vendéglőkben, de sokkal rosszabbakban is. A piros műanyag ülés fel volt repedve, és néhány lépésre tőle felkunkorodott a kopott padlószőnyeg széle. Ám az asztal tiszta volt, és a személyzet – már akiket eddig látott – nagyon bájos.

A következő pillanatban kapta meg az újabb ütést a gyomrába, amikor a pincérnő odament az asztalához, kezében egy vízzel teli műanyag kancsóval. Nem volt szép, legalábbis nem hollywoodi mérce szerint. Viszont annyira bájos volt, hogy a férfinak elállt a lélegzete.

„Törékeny” – ez volt az első szó, amely eszébe jutott róla. Vagy talán „kecses”? A pincérnő alacsony volt, és karcsú. Rövid haja még vékonyabbnak mutatta a nyakát. A szeme éppen olyan ragyogó kék volt, mint a lányoké, és sugárzott belőle, mennyire védtelen.

Elképesztő erővel tört rá a vágy, hogy megvédelmezze. Szerette volna a karjába venni, hogy távol tartsa tőle a bajt, a félelmet. Amikor megpillantotta a halványabb csíkot a gyűrűsujján, rögtön gondoskodni akart róla, hogy ne kelljen egyedül aludnia.

A pincérnő barátságosan rámosolygott anélkül, hogy tolakodónak tünne. Letette a vizeskancsót az asztalra.

– Később visszajövök, válasszon nyugodtan! – mondta, majd a gyerekekhez fordult. – Lányok, tudjátok, hogy nem szabad zavarnotok a vendégeket!

– Nem zavarnak – tiltakozott a férfi. – Nem emlékszem, volt-e valaha bájosabb társaságom.

A kisebbik lányka elpirult és kuncogott, a nagyobbik szégyenlősen mosolygott.

– Na jó, maradhattok, de hagyjátok az urat nyugodtan választani! – kérte kedvesen az asszony.

– Igen, anya! – felelték kórusban a kicsik.

Sloan a pincérnő után nézett. Megcsodálta farmerba bújtatott csípőjének ringását, és hálát adott néhai Levi Strausznak.

– Ő az anyukánk – világosította fel a kisebbik lány. – A neve Emily Nelson. Maga szerint csinos?

– Igen, nagyon is – válaszolta a férfi. Szóval Emilynek hívják! – Pontosan olyan csinos, mint ti.

Itt az ideje mondani valami olyasmit, hogy szerencsés ember az édesapátok. Rögtön kiderülne, férjnél van-e az anyjuk, ám nem akart annyira mélyre süllyedni, hogy kifaggatja a gyerekeket. Lehet, hogy az apjuk elhagyta a családot. Ha említené, csak fájdalmat okozna nekik. Inkább meghívta őket, egyenek vele.

– Köszönjük, uram, de már ebédeltünk – szabadkozott az idősebb, udvariasan és felnőttesen.

– Kár – vágta rá Sloan őszintén. – Akkor itt maradhatnátok beszélgetni – javasolta.

– Hát... – kezdte tétován a nagyobbik kislány, és lopva a hűgára pillantott. – Maradhatunk, és a kérdőívünket is kitölthetné, amíg vár az ételre.

– Miféle kérdőívet?

– Hoppá, ott jön anya! – figyelmeztette a nővérét a kisebbik. – Tudja már, mit akar rendelni? – kérdezte Sloantól, aki elbűvölve követte a tekintetével a pincéernőt.

Az asszony olyan kecsesen mozgott az asztalok között, mint egy táncosnő, egyik kezében kávéskannával, a másikban egy kancsó jeges teával. Minden vendéghez volt egy kedves szava.

Vajon szeretkezés közben is ennyire kecses? – tanakodott Sloan, majd inkább összeszedte magát, és kinézett az ablakon. Védelmesni akarta a csinos pincéernőt, de most elgondolkodott: őt ki védi meg a törekeny, kétgyermekes anyától?

– Tudja már, mit szeretne rendelni? – kérdezte a nő, amikor odaért hozzá.

A férfi megrendelte a marhasültet körettel, anélkül hogy ránézett volna az étlapra.

– Hozom, amint elkészül – ígérte az asszony, miután feljegyezte a rendelést.

Átkozottul csinos! – gondolta megint Sloan, amikor a nő hátat fordított és elment.

– Uram! – szólalt meg az asztal mellett a kisebbik lány.

– Hívjatok csak Sloannak! – ajánlotta a férfi.

– Rendben – egyezett bele a kicsi sugárzó mosollyal. – Én Libby vagyok, a nővérem pedig Janie. Kitölti a kérdőívünket?

– Miért is ne? Miféle kérdőívről van szó?

– Egyedülálló férfiakkal szól, huszonegy és hatvanöt év között – magyarázta Janie. – Maga közéjük tartozik?

Sloan alig tudta megállni nevetés nélkül.

– Huszonegy és hatvanöt között? Igen, beleférek.

– Egyedülálló?

– Ma reggel még az voltam – közölte a férfi, mire Janie összeráncolta a homlokát. – Igen, egyedülálló vagyok – mondta komolyan, mire a kislány arca felderült.

Janie kihúzta az étlapok közül a jegyzetömböt, és kinyitotta.

– Első kérdés: mennyire szereti a kislányokat? Egy és öt közötti számot mondhat. Az egy azt jelenti, egyáltalán nem, az öt pedig azt, hogy nagyon.

– Könnyű kérdés – felelte Sloan. – Ötös.

Libby kuncogott, Janie pedig feljegyezte a választ.

– És mennyire helyesli a... testi fenytést?

– Nulla! – szögezte le a férfi, és elkerekedett a szeme. – Senki nem verhet gyerekeket!

Mindkét gyerek sugárzó arccal nézett rá.

– Mennyire szereti a resztelt májat? – jött a következő kérdés.

– Hármás.

– A jégkrémet?

– Nagy ötös.

Janie komolyan méregette, majd nagy levegőt vett, és megkérdezte:

– Tudja a Téalapó, hogy maga hol lakik?

Sloan most döbönt rá, hogy ez egy apuka-kérdőív. A kislányok azért kérdezik ki a vendégeket, mert új apukát keresnek. Szerette volna magához szorítani őket, és megígérni nekik, hogy...

Mit? Hogy szívesen lesz az apukájuk?

– Sloan úr! – sürgette Janie.
– Bocsánat. És csak Sloan.
– Nem lehet, minden felnőttet uramnak vagy asszonyomnak kell szólítanunk – tiltakozott Libby.
– Tiszteletből.

– Nem akarok szabályt szegni, úgyhogy hívhattok Sloan úrnak, vagy inkább Sloan bácsinak – engedett a férfi. – Tehát hol is tartottunk?

– A Téalapónál.

– Persze hogy tudja, hol lakom. Kandallónk is van, amelyen át bejöhet, és minden évben állítunk karácsonyfát.

A lányok fellélegeztek és összemosolyogtak, majd Janie folytatta a kikérdezést.

– Megint egytől ötig válasszon számot! Szereti a kiskutyákat?

– Igen, nagyon. Ötös.

– Hogy áll a kiscicákkal? – érdeklődött Libby.

– Ez nincs benne a kérdőívben! – tiltakozott a nővére. – A többi férfit nem kérdeztük meg a macskákról.

– Megtehetjük, ha visszajönnek – győzködte Libby.

– Szóval a cicák? Legyen ötös – válaszolt a férfi, miután a gyerekek megegyeztek. – Sok macskánk van otthon a farmon.

– Van farmja? – kérdezte Janie elfúló lélegzettel. – Lovakkal, tehenekkel meg mindennel?

– Pontosan. – A férfi az ablakon át az út túloldalára mutatott. – Látjátok azt a kisteherautót? Az oldalára van festve a farm neve.

– *Cherokee Rose* – olvasta fel Janie.

– Cseroki? Maga indián? – faggatta elkerekedett szemmel Libby.

– Nem indián, te buta! – korholta szigorúan Janie. – Amerikai óslakos.

– Mondhatjátok nyugodtan indiánnak. És igen, részben indián vagyok.

– Melyik része? – kérdezett rá Libby.

Sloan nem tudta megállni, hangosan felnevetett. Szerencsére nem kellett válaszolnia, mert megérkezett a lányok édesanyja a sülttel.

Emily Nelson már azelőtt hallotta a cowboy mély nevetését, mielőtt az asztalához ért. Bármit is mondtak neki a lányai, úgy tűnik, jól szórakozik. Kedves a nevetése, és az arca is, gondolta. Bár a „kedves” talán nem a megfelelő szó a rézszínű, határozott vonású arcra. Inkább jóképű. Sőt lenyűgöző.

Már nem emlékezett rá, mikor nézett meg utoljára férfit. Az utolsó Michael volt. Rögtön jelentkezett a szokásos fájdalom, de most nem volt annyira szúró és bénító. Két éve, hogy a férje meghalt, és még mindig hálával és szeretettel gondolt rá.

Michael volt élete nagy szerelme. Ő ajándékozta meg a két csodálatos gyerekkel, akik idegenekkel töltik az időt, mialatt az anyjuk dolgozik. Mialatt megkeresi rá a pénzt, hogy eljuthassanak Arkansasba, ahol munkát ígértek neki.

Ha az autója nem romlik el a semmi közepén, most nem kellene itt felszolgálnia, de a javítást ki kell fizetniük. Sokat persze nem keresett, nem engedhette meg magának, hogy fogadjon valakit, aki vigyáz a lányokra. Nagyon boldog volt, amikor a főnöke megengedte, hogy behozza magával a gyerekeit.

– Anya, anya! – Libby Sloan asztala mellett ugrándozott, és a hangját az egész étterem hallotta.

– Sloan bácsinak van egy farmja lovakkal meg kiscicákkal, részben indián, és csinosnak talál téged! Emily arca csak úgy lángolt. Legszívesebben a föld alá süllyedt volna.

– Hölgyeim, azt hiszem, zavarba hoztuk az édesanyátokat – állapította meg Sloan.

– Mint mindig, amikor kifecsegték az egész világ előtt, amit tudtok – korholta a lányait Emily, és letette Sloan elé a tányért.

– De anya, igazat mondtam! – bizonygatta Libby. – Ugye, Sloan bácsi?

– Igaz volt minden szó – bólintott a férfi, és Emilyre hunyorított.

Te jó ég, rám kacsintott! – gondolta az asszony. Már nem emlékezett rá, mit kell ilyenkor tenni. Köszönje meg, ráncolja a homlokát, vagy süsse le a szemét?

– Remekül fest – szólalt meg közben a férfi, a tányérját mustrálva.

Emily bután érezte magát, mint egy diáklány, aki először szerelmes. Gyorsan letette az evőeszközt is.

– Hozok jeges teát. Gyerünk, lányok, hagyjátok enni az urat! – parancsolta el onnan a gyerekeket.

– Nem zavarnak – szólt közbe gyorsan a férfi. – Ha nincs ellenére, örülnék, ha maradnának, amíg eszem.

Rosztat forgat a fejében, vagy kedves ember, aki szereti a gyerekeket? Mivel Emily nem tudhatta, biztosra kellett mennie.

– Nagyon kedves, de már eleget zaklatták. Lányok! – szólt rá szigorúan a gyerekeire, akik értettek a szóból.

– Igen, anya – mondta Janie engedelmesen, és elhúzta Libbyt. – Viszontlátásra, uram!

– Viszontlátásra! – köszönt el a húga is.

Emily követte a lányokat, és felültette őket a bárpult mellé, az utolsó két bárszékre. Néhány perccel később újra ott volt Sloan asztalánál, és jeges teát töltött a poharába. A férfi megköszönte és rámosolygott.

– Nagyszerű gyerekei vannak, büszke lehet rájuk.

– Köszönöm, büszke is vagyok. Hozhatok még valamit? Egy szelet almás süteményt? Ma reggel sütötték.

– Nem, köszönöm.

Az asszony letette a számlát az asztalra, és a pulthoz ment. Valamit súgott a lányai fülébe. Biztosan beteg a pótmamájuk, aki vigyázni szokott rájuk, ezért hozta be őket az étterembe. Valami azonban azt súgta Sloannak, hogy gyakran töltik itt az időt a gyerekek, mialatt az anyjuk dolgozik. Talán nincs pénze fizetni érte, hogy vigyázzanak a lányokra. Lehet, hogy mindennap itt vannak vele.

Vajon a főnöke megengedte?

Vállvonogatva esett neki a húsnak. Nem az ő dolga. Nem fogja játszani a nemes lovagot, aki megmenti Emily Nelsont, a bajba jutott hölgyet.

Egyébként szívesen segített nőkön is, férfiakon is – csak azért ne tenné, mert régebben két lány alaposan átejtette? Mindkét alkalommal szerelmesnek hitte magát.

Nem értette, miért azokba a lányokba szeret bele, akik védtelennek látszanak. Amikor a jövődő feleségére gondolt, erős egyéniséget képzelt el, aki megáll a saját lábán. Connie Sue után messzire el kellett volna kerülnie a gyámoltalan nőket. Erre mi történt? Néhány évre rá elcsavarta a fejét Donna Daniels, aki úgy tett, mintha segítségre szorulna. Valójában annyira volt gyámoltalan, mint egy nőstény medve. Rá akarta venni, hogy adja el a farm rá eső részét, és vegyen neki lakást a városban.

Nem, ennek a fajtának nem dől be többé! Kár, hogy nem tudta viszonzni Melanie Pruitt érzelmeit. A szomszéd lány úgy bánt a lóval és a lasszóval, mint egy igazi cowboy, ám amikor szép ruhába bújt, minden férfi szája tátva marat. Ráadásul ötéves kora óta fülig szerelmes őbelé. Mára a lány is kigyógyult a reménytelen szerelemből, és jó barátok lettek. Sloan úgy szerette, mintha a húga lenne.

Szörnyű, hogy mindig abba habarodom bele, akibe nem kellene! – gondolta.

– Anya, ugye kedveled Sloan bácsit? – kérdezte Libby, az este folyamán már ötödször, amikor Emily betakargatta őket.

– Nagyon kedvesnek tűnik, de nem ismerem eléggé – válaszolta neki, immár ötödszörré. – Csukjátok be szépen a szemeteket, és aludjatok!

– Rendben. Jó éjt, anya!

Még jöttek a szokásos kívánságok: innivaló, ölelések, jóéjtpuszik. Mint mindig, jó fél óráig tartott a szertartás, de végül a kicsik elaludtak. Annyira helyesek! – gondolta Emily. Nagyon hasonlítanak rá, de az apjukra is. Libby Michael nyílt, bátor természetét örökölte, a nyugodtabb, visszafogottabb Janie pedig az éles eszét.

Századszor kérdezte magától: jól teszi-e, hogy Arkansasba költözik a gyerekeivel? Nem volt más választása, miután megszűnt az állása a helyi múzeumban. Nem talált másik munkát, ezért döntött úgy, hogy Coloradóból Fort Smithbe költözik. Meghirdettek egy állást abban a gyárban, ahol az

unokatestvére is dolgozik.

– Michael, vajon helyesen teszem? – suttogta.

Gyakran tett fel kérdéseket elhunyt férjének, aki persze soha nem válaszolt. Két éve halt meg leukémiában.

Nincs idő az önsajnálatra! – mondta magában a nő. Meg kell keresnie a pénzt az autó javíttatására. Dühös elszántsággal számolta meg azt a keveset, amit eddig félretett. Ma tisztességes borralalót kapott, különösen attól a férfitől, akit annyira körülrajongtak a lányai.

Még néhány ilyen vendég, és jövő héten útra készen állunk! – biztatta magát. Talán a főnöke keze sem kalandozik el többé, ha hazajön végre a felesége...

Sloan egy farmon töltötte az éjszakát Wagon Mound mellett, Új-Mexikóban. Jeb Cotter örült, hogy visszakapta a kancáját, és az állat már nem harap. Annyira hálás volt, hogy Sloant nem a cowboyok lakrészében, hanem az egyik vendégszobában szállásolta el. Amikor a férfi ágyba került, és lehunyta a szemét, két édes kislányt látott maga előtt, és persze a csinos édesanyjukat.

A visszaúton is végig ők jártak a fejében. Aggódott miattuk, ezért megint megállt az útszéli étteremnél. Megnézi, mi van velük, semmi több. Soha többé nem találkoznak, akkor pedig mit árthat?

Nem sokkal dél után állt meg az étteremmel szemközt, az olcsó szálloda előtt. Amikor belépett az étterembe, a harang csilingelt az ajtó fölött, mégsem szaladtak elé a kislányok. A kecses pincéernőt sem látta. Csalódott volt. Próbálta rábeszélni magát, hogy jobb is így, amikor egy vékony hangocska a nevéen szólította a pult felől.

Libby leugrott a bárszékről, és rohanni kezdett felé. Lassabban ugyan, de Janie is követte.

– Sloan bácsi! – kiabálta boldogan a kislány. – De jó, hogy ilyen hamar...

Ebben a pillanatban beleakadt a cipője a padlószőnyeg felkunkorodó peremébe, és megbotlott. Meg akart kapaszkodni az asztal peremében, ám csak annyit ért el, hogy felborult egy pohár jeges tea, és az ott ülő vendég kezeslábasára folyt. A férfi ijedt kiáltással ugrott fel.

Sloan rohant, de tudta, hogy nem érhet oda időben. Tompa koppanást hallott, amikor Libby feje a padlóhoz ért. Elkapta a kislány vállát.

– Elestem – rebegte a gyerek, és csodálkozva nézett rá nagy, kék szemével.

– Fáj a fejed? Nagyon nagyot estél.

Libby szipogva dörzsölte meg a homlokát.

– Nem fáj, Sloan bácsi.

Janie aggódva hajolt a kishúga fölé. A férfi végigtapogatta Libby végtagjait, megvizsgálta a fejét, majd megkönnyebbülten felsóhajtott. A gyerek rosszabbul is járhatott volna. Éppen felsegítette a kislányt, amikor kicsapódott a konyhába vezető lengőajtó. Alacsony, ritkás hajú férfi rontott ki rajta, a dereka körül konyharuhával. Kövér volt, mint egy hordó, és konyhai nyárssal hadonászott.

– Mit műveltek már megint ezek a pimasz kölykök? – ordította.

Sloan a nyöszörgő Libby elé lépett.

– A kislány jól van – közölte az udvariatlan férfival. – Kedves, hogy érdeklődik. Semmi ok az aggodalomra, csak egy kis baleset történt.

– Maga kicsoda? – morogta az udvariatlan idegen.

– Libby barátja. És maga?

A férfi összehúzta a szemét.

– Howard Bisman vagyok, az étterem tulajdonosa. Örülnék, ha nem avatkozna bele a dolgaimba.

– Én pedig annak örülnék, ha kedvesebb lenne a gyerekekkel – felelte hűvös mosollyal Sloan.

Emily éppen az irodába ment egy guriga negyeddollárosért, amikor Howard kiviharzott a konyhából. Rögtön arra gondolt, hogy dühös rá, és a lányain akarja kitölteni a mérget. Lélekszakadva kisietett.

– Mi történt? – kérdezte.

– Bajt keverték, mi más történt volna? – sziszegte Howard. – Már megint a maga pimasz kölykei! Emily udvarias volt, de nem tűrte, hogy a lányait szidják.

– Ne nevezze őket így! – csattant fel. – Margaret vett fel dolgozni engem, és azt mondta, szívesen

látja őket.

– A feleségem nincs itt, én pedig azt akarom, hogy tüntesse el őket, mielőtt romba döntik az éttermemet!

– Ezt nem teheti! – tiltakozott Emily. – A gyerekeim még soha nem okoztak semmilyen kárt. Sloan csodálkozott, hogy ennyire higgadt maradt.

– Most viszont igen – morogta a tulajdonos. – Nem maradhatnak!

– Nagyon jól tudja, hogy nem hagyhatom őket a szállodában – emlékeztette az asszony.

Howard üzemeltette a szemközti szállót is, ahol szobát béreltek.

– Az már a maga gondja – vágta rá gúnyosan a férfi.

Sloan ekkor elégelte meg a tulaj modorát.

– Idefigyeljen, uram! Megijeszti a kis hölgyeket – jegyezte meg halkán, ám közben fenyegetően magasodott fölé. Egy méter nyolcvan centi magas volt, csizmában és kalapban egy méter kilencvennek tűnt.

Howard hátralépett.

– Ez nem a maga ügye!

– Nagyon téved, mert Libby hozzám igyekezett, amikor megbotlott a szakadt szőnyegben.

– Libby elesett? – kiáltott fel rémülten Emily, de Sloan nem hagyta, hogy a nő elvonja a figyelmét.

– Mennyi ideje kunkorodik így fel a padlószőnyeg pereme? – folytatta a vendég. – Csodálom, hogy még senki sem tett panaszt. Libby be is törhette volna a fejét.

– Libby! – szólongatta a lányát Emily. – Hol van? – kérdezte ijedten a férfiaktól.

– Nincs szükségem balhéra – jelentette be erre Howard. – Emily, fogja a kölykeit és a nagyszájú barátját, és tűnjenek el innen!

– Nem rúghatja ki, maga patkány, mert felmond! – vetette oda Sloan az étterem tulajdonosának csípőre tett kézzel.

Emily megrázta a fejét.

– Egy pillanat! – tiltakozott.

– Na jó – fújtatott Howard. – A szállodából is ki van rúgva. Egy órán belül költözzön ki a szobából! Sloan tudta, hogy túl messzire megy, de képtelen volt abbahagyni.

– Fél óra múlva már nem lesznek ott – közölte, majd megfordult, és Libby keze után nyúlt volna.

Ám a kislány nem volt sehol.

– Merre van Libby? – faggatta Emily. – Nem esett baja?

– Az előbb még itt volt – csodálkozott Sloan.

Most viszont már nincs, gondolta aggodalmasan.

2. FEJEZET

Benéztek minden asztal és szék alá, a pult mögé, a konyhába, még a férfi vécébe is. Alig négy perc alatt átkutatták az éttermet, de Libby nem volt sehol. Emily torkát összeszorította a rémület. Eltűnt a kislánya! Minden vendéget megkérdeztek, ám kiderült, hogy egyikük sem figyelt Libbyre.

– Mit mondtam? – tombolt Howard. – Csak a baj van velük!

Odakint megállt egy lószállító teherautó, mire Emily a fejéhez kapott, és az ajtó felé fordult.

– A főút! – kiáltotta.

Mi van, ha Libby megpróbált visszamenni a szállodába? Több mint hatvan kilométeres óránkénti sebességgel robognak az autók!

– Megpróbálhatott átmenni az úton? – kérdezte Emilyt a férfi, aki az imént felmondott a nevében.

Az asszony nagyot nyelt.

– Tudja, hogy nem szabad, de odaát lakunk, így aztán... – Elhallgatott, és elindult. – Janie, te itt maradsz! – szólt vissza a nagyobbik lánynak.

A vendégek izgatottan súgtak össze. Sloan átvette a parancsnokságot. Két férfit elküldött a sarki benzinkútra, két másikat az üzembe, az étteremtől nyugatra.

– Kint és bent is nézzenek körül! – utasította őket. – Utána jöjjenek vissza, és mondják el Janie-nek, hogy áll a keresés. Jó lesz így, Janie?

A kislány sápadtan, tágra nyílt szemmel bólintott.

– Rendben, uram. Maga hová megy?

– Hátul keresem.

Ha ez a gazember megbántotta Libbyt, szegény kislány ki tudja, hová szaladt...

Libby mélységesen megbántódott, de nem a szállodába ment. Tudta, az úton nem kelhet át az anyja nélkül. Egyébként is meghallották volna, amikor kimegy. Megszólalt volna a csengő a bejárati ajtó felett.

Tulajdonképpen nem akart elrohanni. Arra vágyott, hogy az anyja átölelje és megígérje, minden rendben lesz. Mr. Bisman pimasz kölyöknek nevezte. Libby már hatéves volt, és tudta, hogy nem jelent jót, ha így neveznek valakit. Összekuporodott az étterem hátsó udvarában, a nagy kuka mögött. Úgy érezte, ő tehet róla, hogy az édesanyját kirúgták. Végül Sloan talált rá: elárulta a zokogása.

– Ugyan, kicsim! – vigasztalta a férfi, és letérdelt mellé. – Ne hagyd, hogy az a felfújtt hólyag megríkasson!

A kislány felemelte a fejét. Az arca könnyben úszott.

– Mit jelent az, hogy felfújtt hólyag?

A férfi leült mellé a földre, és rámosolygott.

– Nagy a hangja, szeret beszélni, de legtöbbször nem mond semmit.

Libby megint elsírta magát.

– Én vagyok a hibás, amiért anyát kirúgták! – szipogta. – Most hajléktalanok leszünk!

Sloan megölelte a kislányt.

– Dehogy lesztek hajléktalanok! Most gyere velem, az anyukád nagyon aggódik miattad. Szólnunk kell neki, hogy jól vagy. Talán bocsánatot is kérhetnél, amiért elrohantál.

– Hát jó...

Miután Emily a szállodában nem találta Libbyt, visszament az étterembe. Éppen akkor lépett be a bejárati ajtón, amikor Sloan és Libby a hátsó kijáraton. Amint meglátta a lányát, odarohant hozzá, és megkönnyebbült kiáltással a karjába kapta. Janie-t kézen fogta, Libbyt a csípőjére ültette, és kivitte őket az étteremből. A parkolóban jutott eszébe, mi történt Libby eltűnése előtt. Megtorpant és végigmérte a férfit, akit a gyerekei Sloan bácsinak szólítottak.

– Mit művelt? – nyögte ki nagy nehezen.
– Megtaláltam a lányát.
– Igen, és ezért örökké hálás leszek. – Az asszony lehunyta a szemét, és mélyet sóhajtott. – Előtte viszont közölte a főnökömmel, hogy felmondok.

– Sajnálom – szabadkozott a férfi, és megfogta Emily karját. – Jobban boldogul majd a gazember nélkül.

– Jobban boldogulok? – ismételte az asszony, és elrántotta a karját. – Munka nélkül, fedél nélkül? Az autóm pedig elromlott. Hogyan is boldogulhatnék jobban?

– Az én hibám volt – szipogta Libby.

– Dehogy, édesem, nem a tiéd! – Emily villogó szemmel nézett a valódi bűnösre. – Ez az úr a hibás.

A férfi védekezően felemelte a kezét.

– Már mondtam, hogy sajnálom. Ezt elszúrtam.

– Köszönöm, sokat segített! – nevetett keserű gúnnyal az asszony, pedig valójában már három napja várta, mikor rúgja ki Howard.

Amint a felesége elutazott az édesanyjához Denverbe, a tulaj máris úgy gondolta, ellenállhatatlan a ritkás hajával és az izzadó tenyerével. Sajnálatára egyik pincérnő sem osztotta a nézeteit. Amikor beszorította Emilyt egy sarokba, és megmarkolta a mellét, az asszony nem sokat gondolkodott. Nem akarta annyira megütni a férfit, hogy eleredjen az orra vére, de sikerült.

Még mindig csodálkozott rajta, hogy a tolakodó gazember nem dobta ki rögtön. Most viszont megtette, és ő nem tudta, mihez kezdjen. Lenne elég pénze, hogy megvegye a buszjegyet Fort Smithig, ám a távolsági busz nem megy át ezen a porfészken. Nem tudta, hol áll meg legközelebb, és azt sem, hogyan juthat el a megállóba.

– Mekkora a baj? – kérdezte a férfi.

– Nem tartozik magára.

– Azt mondta, hogy én tehetek a kirúgásáról, úgyhogy részben rám is tartozik. Ha munkára van szüksége, talán segíthetek – mondta váratlanul, de Emily továbbment.

– Ha nem érhető el gyalog a munkahely, akkor sajnós vissza kell utasítanom. Mindenesetre köszönöm – vetette hátra.

– Mi történt az autójával? – érdeklődött a férfi, miközben átsiettek az úton a gyerekekkel.

– Valami gond van az olajpumpával – felelte ingerülten a nő. – A szerelőműhelyben azt mondták, az egész motort át kell vizsgálni, de addig nem állnak neki, amíg meg nem szerzem rá a pénzt. Ezért szolgáltam fel az étteremben. A szállodai szoba árát is ledolgoztam.

Sloan elhúzta a száját. Emily két munkát is elveszített az ő közbelépése miatt.

Ha én okoztam a bajt, én is fogom megoldani, mondta magában.

– Ért a háztartás vezetéséhez? Porszívózás, főzés, mosás, ilyesmi.

– Ha valamihez értek, hát az a házimunka – válaszolta Emily, és szomorúan felnevetett.

– Jöjjön el a farmunkra házvezetőnőnek! Elvontatjuk a kocsiját is. Caleb öcsém a legjobb szerelő messze földön, nem fog sokba kerülni.

– Milyen anya lennék, ha beülnék a lányaimmal egy vadidegen autójába?

– Anya, ő nem idegen, hanem Sloan bácsi! – emlékeztette Libby.

Emily legszívesebben dühösen felkiáltott volna, de visszafogta magát.

– Tudom, kicsim – jelentette ki erőltetett nyugalommal.

– Megértem a kétségeit, hiszen nem ismer. Várjon itt, mindjárt visszajövök! – kérte Sloan, azzal sarkon fordult, és visszament az utcára.

Emily kinyitotta a szoba ajtaját, és beengedte a lányokat. Úgy érezte, csapdába esett. Nem bízhatja egy idegenre magát és a lányait, de itt sem maradhatnak. Brenda nem tud eljönni értük Fort Smithből, nekik sincs pénzüik. Találnia kell valakit, aki elviszi a következő buszmegállóig. Az autóját elfelejtheti, bár nem tudta, hogyan fog boldogulni nélküle. Gyakorlatilag hajléktalanok lettek.

– Anya, most mit tegyünk? – kérdezte Janie, mire az asszony mélyet sóhajtott.

– Nem tudom biztosan, kicsim. Gondolkoynom kell.

– Összecsomagoljuk a holminkat?

– Még ne!

Kopogtattak. Amikor Emily ajtót nyitott, Sloan állt a küszöbön, kezében egy aktatáskával.

– Ez itt mi?

– Bebizonyítja, hogy megbízható vagyok – hangzott a titokzatos válasz, majd Sloan elővett egy hordozható számítógépet, és összekötötte a telefon kábelével. Bekapcsolta, bejelentkezett az internetre, és a képernyőn hamarosan megjelent a *Cherokee Rose* nevű farm honlapja.

– Ért hozzá? – kérdezte Emilyt, aki kelletlenül vallotta be, hogy nem igazán.

– Én igen, a suliban sokszor internetezünk! – kiáltott fel örömmel Janie. – De hol az egér?

– Ezt használjuk – mutatott a férfi a beépített érintőpadra. – Próbáld ki, simítsd végig az ujjaddal!

A kislány engedelmeskedett, és nemsokára ügyesen keresgélt a honlapon. Emily meglepő dolgokat olvasott. Sloan nem más, mint Sloan Chisholm, az oklahomai *Cherokee Rose* egyik üzemeltetője: a másik kettő a két öccse. A farm tulajdonosa a nagyanyjuk, Cherokee Rose Chisholm. Marhákat és lovakat tenyésztenek, és rengeteg díjat nyertek már az állataikkal. Emilynek sejtelve sem volt az állattenyésztésről, de le volt nyűgözve.

– Nos, mit szól hozzá? – érdeklődött a férfi.

A nő leült az ágy szélére. Ez az idegen kiutat kínál nekik. Házvezetőnként alkalmazná, mindössze meg kellene bízni benne.

– A nagyanyámnak dolgozna – jelentette ki Sloan, mire az asszony megkönnyebbült. – Túl sok a tennivalója, és gyűlöli a házimunkát. Szívesebben töltené lovon a napjait. A gyerekeket is szereti. Ne aggódjon, a koszt és a kvártély is a juttatás része.

Emily felállt, és azt akarta mondani, hogy még megfontolja a dolgot. Ám amikor a férfi mondott egy összeget, mennyit kereshetne, inkább visszaült. Ennyit sehol nem kapna szobalányként vagy pincérnőként.

– Csak addig tudok dolgozni, amíg el nem készül az autóm – szögezte le, és a farmerjába törölte a tenyerét. – Azért megyünk Forth Smithbe, mert vár rám egy jó állás a gyárban, ahol az unokahúgom is dolgozik.

Maga sem akarta elhinni, hogy elfogadta az ajánlatot!

– Rendben – mondta Sloan, és bólintott. – Elhozom az autóját a műhelyből, addig becsomagolhatnak.

Emily egy órával később Sloan Chisholm négyajtós kisteherautójában ült. A lányok izgatottan ugráltak a hátsó ülésen. A csomagjaik a raktérben voltak, az autót vontatták maguk után. A visszapillantó tükörben egyre kisebb lett a szálloda, az étterem, a műhely.

Mielőtt elindultak, Sloan megmutatta Howardék lányának a jogosítványát. A telefonszámát is megadta, és arra kérte a lányt, értesítse a rendőrséget, ha másnap reggelig nem hall Emilyről. Az asszonyt mindez nagyon megnyugtatta. Ahogy az is, hogy Amarillo felé utaznak: végső esetben ott felszállhatnak a távolsági buszra. És lemondhat a kocsijáról...

– Nem vetem a szemére, hogy bizalmatlan – szólalt meg mellette a férfi –, de higgye el, rendes ember vagyok.

– Maga marhákat tenyészt, pincérnőket segít ki a bajból, és mindemellett gondolatolvasó is?

– Pontosan! – felelte nevetve a férfi. – Járt már valaha farmon?

– Gyerekkoromban. Michael unokatestvére egy farmon élt Pueblo közelében.

– Ki az a Michael?

– A férjem – világosította fel szomorú mosollyal Emily.

– Mi történt vele?

Az asszony egy ideig némán bámulta a szaggatott fehér csíkot az aszfaltút közepén.

– Két éve halt meg leukémiában – válaszolta végül.

– Sajnálom. Kemény lehetett mindannyiuknak.

– Főleg a lányoknak – vágta rá Emily, majd összerezsent. – Nem hiszem el, hogy ezt mondtam!

– Miért? Ez az igazság, nem?

– Csak éppen annyira... érzéketlenül hangzik.

– Nekem őszintének tűnt.

Sokáig mindketten hallgattak.

– Hogyan kényszerült rá, hogy egy ilyen gazembernek dolgozzon? – kérdezte aztán Sloan.
– Addig nem derült ki, hogy gazember, amíg el nem utazott a felesége.
– Elég messze van ez az étterem Pueblótól.
– Szeretné hallani az élettörténetemet, Chisholm úr? Maga is elmesélhetné, hogyan kerül egy oklahomai farmer Új-Mexikó egy eldugott szegletébe – vetette fel az asszony, hogy elterelje a szót magáról.
– Két napja itt álltam meg ebédelni, amikor visszavittem egy lovat a tulajdonosának.
– Na és ma?
– Ma hazafelé mentem.
– Miért jött be megint az étterembe?
– A kellemes társaság, a jó kiszolgálás és a finom étel miatt – sorolta Sloan. – Bár utóbbit nem szívesen ismerem el, mióta találkoztam a szakáccsal. Maga nem tud véletlenül olyan szép méretes marhasültet készíteni, mint amelyet felszolgált nekem?
– A főzés is része lesz a munkámnak?
– Igen. Gond?
– Hány emberre?
– A nagyanyámra, az öcsémre és rám. Na meg persze a saját gyerekeire.
– Nincsenek munkásaik?
– Néha kisegítenek, de hoznak magukkal ebédet, és nem laknak a farmon. De nem válaszolt a kérdésemre.
– A marhasült? – Az asszony felkacagott. – Ha mindenáron azt akarja, hogy elmeszsedjenek az erei, segíthetek benne.
– Maga egy angyal – mondta mosolyogva a férfi.
A hátsó ülésen Janie és Libby egymás kezét szorongatta. Sloan bácsi farmjára mennek! Ő volt a legjobb jelölt az összes férfi közül, akit megkérdeztek az étteremben. Márpedig ők mindenáron új apukát akartak.
Libby négyéves volt, amikor meghalt az apja. Emlékezett rá, hogyan zokogott az anyja a virággal borított koporsónál, a nagy gödör mellett.
Új apukát akart, aki gondoskodik róla, hogy az anyjuk ne legyen mindig komoly, és megnevelteti őket. Janie mesélte, hogy régen sokat nevetett.

Késő délután értek Amarillóba, a lányok rég elaludtak a hátsó ülésen. Sloan úgy döntött, hogy ott éjszakáznak. Megvacsoráznak, kipihenik magukat, és másnap kora délután már a farmon lesznek. Talált egy kis szállodát, amely tisztának tűnt. Volt mellette egy éjjel-nappali étterem és egy nagy parkoló, így Emily autóját sem kellett lekapcsolni a vonóhorogról. Kivett egy szobát Emilynek és a lányainak, egyet pedig magának. A szobából rögtön hazatelefonált. Justin vette fel a telefont.

– Meg kell tenned nekem egy szívességet – vágott bele a közepébe.
– Micsoda kedves üdvözlés! – gúnyolódott az öccse. – Hol vagy?
– Amarillóban. Itt alszom.
– Négyóránnyira vagy a farmtól, és ott akarsz aludni, pedig még be sem sötétedett? Mióta vagy ilyen puhány?
– Amióta utasaim vannak.
– Utasok? Visszahozod a kancát? Mi történt?
Sloan felsóhajtott.
– A kanca otthon van. Megismerkedtem egy nővel. Bajba került a lányaival együtt, és segíteni szeretnék nekik.
– Szóval már megint a nemes lovagot játszod – jegyezte meg Justin. – Fogadjunk, hogy csinos!
– Ennek mi köze a dologhoz?
– Eltaláltam, igaz? – csapott le rá az öccse. – Egy pillanat... Kik azok a lányok?
– A két kislánya. Szeretném, ha bemennél a városba, és fizetett szabadságra küldenéd Earline-t. Három hétre. Mindig is el akarták vinni Jeff-fel az unokákat Disneylandbe.

– Hogy mit tegyek? – kérdezett vissza a fiatalabbik öccse értetlenül.
– Munkát ajánlottam Emilynek, és megígértem neki, hogy Caleb megjavítja az autóját.
– Tudod te, mit művelsz? – kérdezte komolyan az öccse.
– Segíték egy nőnek. Ez még messze nem azt jelenti, hogy beleszeretek – biztosította Sloan. – Addig marad nálunk, amíg működőképes nem lesz az autója.
Justin kételkedve hümmögött.

A másik szobában Emily ugyancsak telefonált. Biztosította Howard lányát, Sandrát, hogy Sloan nem ölte meg és ásta el, majd felhívta az unokahúgát.

– Tehát beültél egy vadidegen autójába a gyerekekkel? – kiabálta Brenda, miután ő elmondta neki, mi történt. – Elment az eszed?

– Alighanem, de nem volt más választásom. Arra gondoltam, holnap reggel hívok egy taxit, és kimegyünk a buszállomásra. Van elég pénzem, hogy eljussunk Forth Smithig, viszont akkor itt kell hagynom az autót.

– Nem tudom, mit mondjak. Szeretnék segíteni, de három éve akkora a szárazság, hogy az aratás után sem fogjuk tudni kifizetni a földek megemelt bérleti díját.

– Tudom, Brenda. Lehet, hogy el kellene fogadnom Sloan ajánlatát. Dolgozhatnék a farmján. *Cherokee Rose* a neve, Oklahomában van.

– Tommy! Hallottál már valaha egy *Cherokee Rose* nevű farmról Oklahomában? – kérdezte a férjét Brenda, és Tommy hamarosan átvette a kagylót.

– Mi a fickó neve? – kérdezte.

– Sloan Chisholm.

– Sloan Chisholm, az oklahomai *Cherokee Rose* farmról. Biztos vagy benne?

– Igen, láttam a jogosítványát és a farm honlapját. A kisteherautója ajtaján is a *Cherokee Rose* felirat áll.

– Édesem, nem is lehetnél jobb kezekben – jelentette ki Tommy, mire Emily szíve nagyot dobbant. – Mindenki ismeri Chisholmékat, jól csengő nevük van a ló- és a marhatenyésztésben. Rendes emberek, és pompás állatokat nevelnek. Rose Chisholm élő legenda. Nem tűri a házában a rendetlenséget.

– Igazi régimódi sárkány?

– Nem, kedves hölgy. Mindenki szereti, tiszteli, és bízik benne. Jobban jársz, ha Sloan Chisholmmal tartasz, mint ha ott ragadsz Amarillóban egy használhatatlan járgánnyal.

Emily induláskor még úgy döntött, hogy lemond az autóról, és felül a távolsági buszra a lányokkal. Most azonban már nem tűnt olyan vakmerő ötletnek, hogy a farmon dolgozzon.

Janie a kishúgához bújt az ablak melletti ágyon. Aludni akart, de az anyja halk hangja felébresztette. Lehunyta a szemét. Kérlek, anya, ne menjünk el a busszal! Menjünk inkább Sloan bácsival a farmra! – fohászzkodott némán.

Nem tudta, vágyott-e valaha ennyire valamire azon kívül, hogy az apja meggyógyuljon. Ő meghalt, ez a kívánság tehát nem vált valóra.

Szükségük van új apukára. Nem mintha anya nem bánna elég jól velük. Ám amikor nagy ritkán nevet, már nem csillog úgy a szeme, mint régen.

Janie és Libby minden rokonszenves férfit megkérdezett, aki betért az étterembe. Janie megtanulta az iskolában, hogyan kell kérdőívet készíteni, de csak Sloan bácsi szerepelt igazán jól. Sloan bácsi... Mialatt az édesanyja Brendával beszélt, Janie imádkozott.

Kérlek, Istenem, add, hogy elmenjünk Sloan úrral, és ő legyen az új apukánk! Add, hogy jó apa legyen, és megnevetesse anyát!

3. FEJEZET

Janie kívánsága már másnap reggel teljesült – legalábbis az első része. Amikor beszálltak Sloan kisteherautójába, olyan szélesen mosolygott, hogy már fájt az arca, de nem érdekelte. Libby szeme is csillogott.

- Minek örültök ennyire? – tudakolta Emily hátra fordulva.
- Semminek – kuncogtak a kislányok.

Emily visszafordult, és a 40-es főutat bámulta. Nem értette, miért ennyire vidámak a gyerekek. Mindig szégyellősek voltak az idegenekkel. Azaz Libby nem annyira, hiszen mindenki a tenyeréből eszik. Janie visszahúzódóbb, főleg amióta meghalt az apja. Úgy vette észre, a lányai megszerették Sloant, de ő nem akarta, hogy túlságosan hozzászokjanak.

Azon töprengett, vajon azért szállt be a kisteherautóba, mert ő maga akarta így, vagy azért, mert Tommy tanácsolta? Csakugyan belemegy egy ilyen kalandba? Ki hitte volna?

- Én is örülhetek magával? – szólalt meg mellette a férfi, mire a nő összerezzen. – Úgy mosolyog, mintha most hallott volna egy jó viccet.
- Magamon mulattam. Arra gondoltam, mennyire örült ötlet volt, hogy beszálltam az autójába.
- Ugyan, mellettem biztonságban vannak!
- Az a legörültebb az egészben – közölte az asszony, és mélyen a szemébe nézett –, hogy hiszek magának.

Sloan délután kettőkor kanyarodott le a főútról.

- A nagymamáról neveztek el a farmot? – kérdezte Emily, amikor meglátta a táblát a kavicsos út mellett.
- Fordítva, őt neveztek el a farmról. Itt született.
- Nézzétek! – kiáltott fel Janie, és a táblára festett fehér rózsára mutatott. – Az ott a cseroki rózsza? Sloan megállt a tábla előtt
- Az.

Emily körülnézett. Balra felfedezett néhány rózsza formájú apró, vöröses szikladarabot. Jobb oldalt, a táblán viszont fehér virágokat látott.

- Melyik az a nevezetes rózsza? – tudakolta.
- Mindegyik.
- A kövek is rózsák? – kérdezte Janie, és izgatottan előrehajolt.
- Ezek a rózsák megkövült könnyek. Hallottatok már a könnyek ösvényéről?

A lányok a fejüket rázták.

- Én igen, de már nem emlékszem pontosan – ismerte be az édesanyjuk.
- A nagymamám sokat tudna mesélni róla.

Sloan nem beszélt gyakran a Könnyek útjáról. Ha eszébe jutott, milyen hazugságokkal küldték az őseit ezer kilométeres vándorútra Georgiából Oklahomába, féktelen harag töltötte be a szívét. A tizenötezer cseroki indián negyede nem élte túl az utat. Ő félig indián volt, félig fehér. A sors furcsa tréfájának látta, hogy míg indián ősei ott meneteltek a Könnyek útján, fehér ősei puskatussal hajtották őket. A lányoknak viszont nem okozhatott csalódást, és nem esett nehezére a rózsákról mesélni.

–1838-ban, százhetvenkét évvel ezelőtt arra kényszerítették a cseroki nemzet hét törzsét, hogy gyalog meneteljen Georgiából Oklahomába. Hónapokig tartott a rettenetes út.

- Szörnyű lehetett – vetette közbe Emily.
- Sokan meghaltak útközben. Azt mesélik, az anyák annyira szomorúak voltak a szeretteik elvesztése miatt, hogy a törzsfők csodáért imádkoztak, hogy legyen erejük gondoskodni a túlélő gyerekekről. Attól kezdve mindenütt kinőtt egy fehér rózsza, ahová egy anya könnye hullott. Ez az a

fehér rózsá, amelyet a táblán láttatok. Most Georgia állam jelképe. Vadon nő mindenütt, amerre a törzs annak idején menetelt.

Libby csak sóhajtani tudott, de Emily nem elégedett meg ennyivel.

– Mi a helyzet a kövekkel? Azt mondta, ezek is cseroki rózsák.

– Amikor az indiánok végre elérték Oklahomának ezt a részét, az istenük megjutalmazta őket a bátorságukért. Bárhol hullott a földre egy cseroki könnycsepp, apró, rózsá alakú sziklává változott. Ezért hívjuk így a sziklákat is.

Libby megint felsóhajtott. Sloan elmosolyodott, és elindította a motort.

– Biztos benne, hogy a nagyanyját nem a virágról vagy a kőről nevezték el? – érdeklődött Emily.

– Igaz, hogy törekeny, mint a virág, és erős, mint a kő, de a farmról kapta a nevét, mert itt született.

Hamarosan megálltak egy nagy, fehér ház előtt, melynek zöld ablaktáblái voltak. Sloan találóan írta le a nagyanyját, gondolta Emily. A verandán álló nő törekenynek tűnt – amíg barna szemébe nem nézett. Óvatos kíváncsiságot és erőt látott benne.

Önkéntelenül kihúzta magát. Gondoskodni fog róla, hogy Cherokee Rose Chisholm ne bánja meg az unokája döntését, aki felvett házvezetőnőnek egy vadidegen, kétgyermekes anyát. Segített összeszedni a lányoknak a játékaikat, miközben Sloan kiszállt, átment a kisteherautó túloldalára, és kinyitotta neki is az ajtót. Amikor a férfi a kezét nyújtotta, habozott.

– Isten hozta a farmon! – mondta Sloan.

– Köszönöm – felelte Emily, és megfogta a felé nyújtott kezét.

Régen segítette már ki férfi az autóból. Michael is csak akkor, amikor kettesben töltöttek egy-egy különleges estét. Nem mintha nem lett volna úriember, de együtt nőttek fel, tudta, hogy a felesége nem elkényeztetett hölgyike.

Sloan kinyitotta a hátsó ajtót.

– Kisegíthetem magukat a hintójukból, hölgyeim? – kérdezte a lányokat.

– Hintó? – kérdezett vissza zavartan Janie, de Libby felkuncogott, és oldalba bökte.

– Csak viccelt, a teherautóra gondolt!

– Tudom!

– Gyertek! – sürgette a gyerekeket Sloan. – Bemutatom nektek a családomat.

Két férfi csatlakozott a verandán álló nőhöz, ők lehetek Sloan öccsei. A nagyanyjuk csak a vállukig ért, ami nem változtatott lenyűgöző kisugárzásán. Lehet, hogy törekenynek tűnik, de Emily máris tudta, hogy nem az. A család mind a négy tagjának rézszerű bőre és sötétbarna, okos szeme volt. Emily látta Sloan jogosítványát, tudta, hogy harmincöt éves. A nagyanyja legalább hetven lehet, de csak a szeme környékén látott ráncokat, és olyan volt a tartása, mint egy fiatal lánynak.

Sloan a verandára vezette a gyerekeket.

– Nagymama, szeretném neked bemutatni Janie és Libby Nelsont. – Odaintette maga mellé Emilyt. – Ő pedig Emily, az új házvezetőnőnk.

– Isten hozta a farmon! – köszöntötte őket a nagyanyja.

– Köszönöm, Mrs. Chisholm – mondta Emily, és kezét nyújtott.

– Mindenki Rose-nak hív – mondta az idős hölgy, és megrázta a nő kezét. – Hadd mutassam be Sloan öccseit, Calebet és Justint, a mi kicsikénket.

Justin a szemét forgatta, mire Libby odalépett mellé, és megrángatta a kezét. Justin leguggolt mellé.

– Engem is mindig kicsikének neveznek – súgta jól hallgatóan a kislány. – Ez nem baj, csak azért mondják, mert te vagy a legfiatalabb.

Justin rögtön közölte a többiekkel, hogy végzetes szerelembe esett.

– Maradhatnak! – jelentette ki.

– Egy pillanat! – tiltakozott Sloan. – Én láttam meg először mindhármukat, úgyhogy ügyelj rá, mit beszélsz, öcskös!

– Ezek szerint megtart minket, Sloan bácsi? – tudakolta Libby, és Emily feszülten várta a férfi választ.

– Legalábbis egy ideig – felelte Sloan, és Justinra mutatott. – Ez az alak itt szívesen flörtöl, ne is figyeljete rá!

Mielőtt Justin megvédhette volna magát, Rose betelerelte anyát és lányait a házba.

– Fiúk, hozzátok be a csomagokat! – utasította az unokáit.

A szellős nappali akkora volt, mint Emily utolsó lakása. Három kényelmes fotelt és egy kanapét látott a nagy képernyős tévé körül, a kőkandalló előtt két karosszék állt. Az emeletre vezető lépcső alatt egy igazi kis iroda kapott helyet íróasztallal, irattartó szekrényel, számítógéppel, nyomtatóval és faxszal.

A fenyőpadlóra puha szőnyegetek terítettek. Rend volt, de azért látszott a helyiségen, hogy laknak benne. Az egyik fotel mellett egy pár zokni hevert.

Jól fogom itt érezni magam, gondolta Emily, és visszafojtotta a kikíváncozó mosolyt.

Rose rosszállón csóválta a fejét a zokni láttán.

– Ezek a fiúk! – dohogott, de nem emelte fel az elszórt ruhadarabokat. – Ez az első számú szabály, Emily. Ha egy férfi azt akarja, hogy kimossák a ruháit, bele kell tennie az egyik szennyestartó kosárba a mosógép mellett. Addig marad ott a zokni, amíg fel nem veszi valaki, vagy nem zavar a szaga. Akkor kidobjuk a szemébe, figyelmeztetés nélkül.

– Jól hangzik – mondta mosolyogva az asszony. – Sok zokni köt ki a kukában?

– Az utóbbi időben már nem, de lehet, hogy próbára akarják majd tenni magát. Ne dőljön be a trükkjeiknek, mert aztán kénytelen lesz kiszolgálni őket! Nincsenek elkényeztetve, de szívesen lennének.

– Értem. Tehát igazi férfiak.

– Igazi Chisholmok.

Rose elvezette a lépcső mellett, és megígérte, hogy másnap megmutatja az emeletet is.

– Ráérünk, biztosan szeretne berendezkedni és felfrissíteni magát.

– Szívesen elkezdem a munkát most azonnal – bizonygatta Emily.

– Majd meglátjuk – felelte kurtán Rose, aztán megmutatta neki és a lányoknak a tágas konyhát a hatalmas ebédlőasztallal, körülötte nyolc székkal. A hátsó ajtó egy másik verandára nyílt, ott volt a mosógép, a szárító és a nagy hűtőláda. Építettek odakint egy zuhanyfülkét is, az ajtaja mellett magas fiókos szekrény állt.

– Itt mosdunk meg, amikor hazaérünk a munkából. Így nem hurcoljuk be a koszt a házba – magyarázta a ház idős úrnője, majd a szekrényhez lépett, és kihúzott egy fiókot. – Itt megtalál minden szerszámot és alkatrészt, amelyre szüksége lehet. Akad itt villanykörte, szigetelés, vízcsap és kapcsoló is. Nem kell fél órát autózni a városba egy csöpögő csap miatt.

Becsukta a fiókot, és a rövid folyosón át egy hálósobába vezette őket, amelyhez saját fürdőszoba tartozott.

– Ez lesz a szobájuk. Remélem, mindent megtalál, amire szüksége van.

Az egyik fal mellett dupla, a szemközti falnál egyszemélyes ágy állt, és elfért még a szobában egy komód és egy ruhásszekrény is. A berendezés nem volt éppen divatos, de a szoba tiszta volt, és hívogató. A komódon kellemes meglepetésként egy kis tévékészülék állt.

– Biztos vagyok benne, asszonyom – válaszolta Emily boldog mosollyal. – Köszönjük!

Rose remélte, hogy a mosoly jó jel. Sloan eddig soha nem hozott haza nőt – még házvezetőnőnek álcázva sem. Justintól tudta, hogy Emily Nelson autója elromlott, és Sloan annyi időre hozta a farmra, amíg Caleb megjavítja a járgányt. Vajon tényleg csak segíteni akar neki? Az én Sloanomnak olyan lágy a szíve, mint a vaj, mondta magában. Ráadásul ha nőkről van szó, akkora szemellenzőt visel, mint egy igásló!

Ami Emily Nelsont illeti, Rose-nak voltak fenntartásai. Persze lehet, hogy annyira kedves és megbízható, amilyennek mutatja magát. Ilyen nőt találni, ráadásul véletlenül... Sloanak nagy szerencséje lenne.

Az idő és a megfigyelés majd elárulja, mi rejtőzik Emily Nelsonban. Ebben Rose biztos volt.

Miután Emily és a lányok berendezkedtek, Sloan megmutatta nekik a farmot. Annyi látnivaló volt,

hogyan Libby és Janie szó szerint ugrált az izgalomtól.

Az apró hátsó udvar és a mellette kialakított konyhakertet kerítés vette körül. Az udvaron két öreg tölgyfa állt, a kertben paradicsom, zöldbab, kukorica, sárgadinnye és tök termelt rendezett ágyásokban.

– Volt valaha konyhakertje? – kérdezte Sloan az asszonyt.

– Évekig, amíg Michael meg nem betegedett. Hiányzik a kertészkedés.

– Ezentúl nem fog – vágta rá a férfi nevetve. – Nagymama szívesebben ül lovon, de a nyeregből nehéz babot szedni.

Minél több időt töltött Emilyvel, annál jobban megkedvelte. Ennél több szóba sem jöhetett, elvégre Emily Forth Smithbe készül.

Hátrébb, a folyócskánál öreg hinta lógott le egy nyárfa ágáról. Megmutatta a lányoknak, és örült a lelkesedésüknek. Emily tekintete ellenben rögtön a merdek partra, majd a meder szikláira siklott. Szigorú arcot vágott.

– Eszetekbe ne jusson nélkülem idejönni! – figyelmeztette a lányokat.

– Miért, anya? – kérdezte Janie.

Sloan összevonta a szemöldökét, de tartotta a száját.

Okos ember, gondolta Emily.

– Mert veszélyes. Megértettétek?

– De most hintázhatunk, ugye? – könyörgött Libby, és vágyakozva bámulta a hintát.

– Nézzük meg, mi mindent mutat még Sloan, rendben?

– A cicákat is megnézhetjük? – jött a következő kívánság.

– Hát persze. Odafent is van kettő – mondta a férfi, és a nyárfaágak közé mutatott. Libby és Janie nagy örömkialtással fedezett fel a fán két növendék macskát. Az egyik tarka volt, a másik tigriscsíkos. Kíváncsian néztek le a két kislányra jó három méter magasból.

Libby ugrándozott lelkesedésében.

– Nézd, anya, cicák!

– Lejönnek? – kérdezte Janie. – Gyertek le, cicuskák!

– Kicsit szégyellősek – magyarázta Sloan. – Tulajdonképpen nem házi kedvencek, hanem munkatársak.

– Mit dolgozhatnak a macskák? – faggatta a férfit Janie hitetlenkedve.

– Egeret fognak. Itt kint, a földeken csak a macska tud minket megmenteni az egerektől – világosította fel a gyerekeket Sloan, miközben maguk mögött hagyták a hintát, a macskákat és a folyócskát, amely annyira aggasztotta Emilyt.

– Megmutatom, hol alszanak.

Útban a pajta felé elmentek egy tyúktól és három szerszámoskamra mellett. Az egyik nyitva állt, és akkora volt, mint egy dupla garázs. Emily megpillantotta az autója hűtőrácsát.

– Caleb megnézi vacsora után – ígérte Sloan, amikor meglátta, mit néz. – Eltarthat egy ideig a javítás. Csak esténként tud rajta dolgozni.

– Nem fogok panaszkodni a tempó miatt – ígérte az asszony.

A pajta volt a farm központja, az összes többi épület félkörben helyezkedett el körülötte – még a lakóház is. Jobbra-balra egy-egy karámot alakítottak ki. Az egyikben egy tucat lovat láttak, a másikban fél tucat tehenet. Janie és Libby tágra nyílt szemmel bámulta a nagyra nőtt jószágokat. Nagyvárosi lányok voltak, kutyánál nem láttak még méretesebb állatot.

– Annyira szépek! – suttozta Janie, amikor megálltak a lovak karámjánál.

– És annyira nagyok! – tette hozzá Libby.

– Így van – helyeselt mosolyogva Sloan. – Látjátok ezt a korlátot itt? – kérdezte, és feltette a lábát a legelső lécre. – Két okból van itt. Bent tartja a lovakat, és kint az embereket. Meg kell ígérnetek, hogy nem másztok fel rá, és még az ujjatokat sem dugjátok át rajta!

– Úgy érte, nem szabad bemennünk – magyarázta Janie a hűgának.

– Tudom! – csattant fel Libby, és elhúzta a száját.

– Pontosan erre céloztam. Janie-nek igaza van, ilyen szép lovakat nem gyakran láttok, de

Libbynek is igaza van, a lovak nagy, szeszélyes négylábúak, nem házi kedvencek. Akaratlanul is fájdalmat okozhatnak nektek. Adjátok a szavakat, hogy akkor sem léptek a karámba, ha üres!

– Miért? – érdeklődött Libby.

– Mert Sloan bácsi azt mondta – jelentette ki Emily, mire a férfi elmosolyodott.

– Látjátok azt az ajtót? – A nyílásra mutatott a pajta egyik oldalsó falán. – Ha üresnek tűnik is a karám, a lovak kirohanhatnak innen, és megijeszthetnek benneteket. Ők is megijedhetnek és megvadulhatnak, mielőtt biztonságban kijutnátok. Megígéritek, hogy nem mentek be?

– Igen, uram – ígérte Libby.

– Igen, uram – ismételte Janie. – Nem lépünk a karámba, csak amikor megengedi.

– Rendben.

Rose ugyan azt mondta, elég másnap munkába állnia, de Emily nem akart tétlenkedni, míg az idősebb asszony megfőzi a vacsorát. A lányokat a szobájukba küldte tévét nézni, hogy segíthessen a konyhában.

– Biztosan szívesebben nézik a nagy készüléket a nappaliban – vetette fel Rose.

– Nem, az a családjáé – tiltakozott az asszony.

– Amíg maguk a farmon vannak, a családhoz tartoznak. Ezen kívül itt kint van műholdas vétel, odabent nincs.

Emily nem várt ekkora nagylelkűséget. Tudta, hogy a lányok nagyon fognak örülni. Ebben a napszakban könnyebben találhatnak nekik való műsort a műholdas csatornákon. Mialatt a gyerekek megbűvölve bámulták a képernyőt, Emily visszament Rose után a konyhába. Készítettek egy hatalmas adag lasagnét, és betolták a sütőbe. A farm úrnője ezután megtisztította a délután szedett zöldbabot, Emily pedig salátát készített friss zöldségből.

– De szépek! – csodált meg a két nagy, rubinpiros paradicsomot. – A kertben termettek?

– Igen, és a bab is. Jó évünk van idén. Szívesen kertészkedik?

– Régebben szerettem, és hiányzik is. Remélem, segíthetek gondozni a konyhakertet.

– Még szép! Annyit kertészkedik, amennyit akar. A ház mögött, a kamrában mindent megtalál, amire szüksége lehet.

– Vacsora után meg is nézem – mondta mosolyogva Emily.

– Ha a házimunkában is ennyire szorgalmas, szívesen látom – nevetett Rose, miközben kezét mosott.

– Szeretem a házimunkát – biztosította a fiatalasszony. – Szívesen elvégzek bármit, amit kér. Ha valamit esetleg nem úgy teszek, ahogyan szeretné, mindenképpen szóljon!

– Rendben van. Mindent megbeszélünk, miután megetettük a fiúkat.

Ebben a pillanatban kinyílt a hátsó verandára vezető ajtó. Nehéz, csizmás léptek koppantak a padlón, és néhány másodperc múlva megjelentek a konyhában a Chisholm fivérek. Emily mindegyiküket mosollyal üdvözölte, de Sloanon kicsivel tovább időzött a pillantása. Talán azért, mert a férfi tekintete is rá tapadt.

– Mosakodjatok meg! – parancsolt az unokáira Rose. – Tíz percen belül az asztalon lesz a vacsora.

Sloan megszokta, hogy esténként a konyhában találja a nagyanyját Earline-nel együtt, aki már hatvanegy éves, és kemény élet áll mögötte. Ám a csinos, mosolygós, égbék szemű fiatal nő látványára nem volt felkészülve. Alig tudott köszönni.

– Micsoda fogadtatás a fáradt szemnek! – szólalt meg vigyorogva Justin, és Sloan elé tolakodott.

– Két csinos nő, aki ránk vár!

– Ne hagyja magát becsapni, a sütőbe akarnak belesni – figyelmeztette Emilyt Rose.

– Megbántasz, nagymama! – panaszkodott Justin, és színpadiasan a szívére tette a kezét. – Egyébként is tudom, mi van benne. Lasagne! Fiúk, mindjárt éhen halok!

– Mosakodj meg, és vedd le a csizmádat! – szólt rá a nagyanyja.

– Igenis! – mondta Justin, és engedelmesen kisietett.

Az ajtó becsapódott a legkisebb Chisholm testvér mögött. Sloan is követte, és a verandán lehúzta a csizmáját. Közben érzéki kék bukkant fel a fejében: Emily a konyhában üdvözli, egy szál

kötényben. Sejtette, hogy ha megpróbálná átölelni és ágyba vinni, a nő alighanem a henteskéssel esne neki.

Meg is érdemelné, elvégre eddig csak a kezét fogta meg, amikor kisegítette az autóból. Mégis alapos részletességgel képzelte el, ahogy az asszony szenvedélyesen odaadja magát neki.

Hatalmasat sóhajtott, mert tudta, hogy ez a szenvedély csak a képzeletében létezik.

Néhány perccel később, amikor belépett a nappaliba, két szőke angyalka üdvözölte sugárzó arccal. Ebben a pillanatban ráébredt, mennyire vágyik saját gyerekekre. De ezek nem az ő gyerekei, és a nő a konyhában nem a felesége, figyelmeztette magát.

A pokolba is, Emily még csak nem is visel kötényt! Farmer van rajta, meg pulóver. Szégyellnie kellene magát, miért rátört a vágy. Emily bajban van. Ő pedig azért hozta ide, hogy segítsen neki, nem azért, hogy zaklassa. Egyébként is van már családja. Két öccse, nagyanyja, és itt van a farm is. Ez egy férfinak több mint elég.

Bár nincs abban semmi rossz, ha néha-néha családalapításról álmodozik. Egyszer talán valóra válik az álma, de nem ezzel a nővel, és nem ezekkel a gyerekekkel. Ők Forth Smithbe igyekeznek, ahol jobb élet várja őket.

– Akar velünk tévét nézni? – hívta Libby.

Sloan összeszedte magát, és széles mosoly mögé rejtette az ürességet, amit érzett.

– Kész a vacsora – jelentette be. – Tiszta a kezetek?

Másnap reggel elkezdődött Emily első igazi munkanapja. Pontosan fél hétkor szolgálta fel a reggelit. Rántottát, sült kolbászt, sült krumplit, palacsintát, narancslét, tejet tett az asztalra, na és persze kávékat literszámra.

– Ehhez hozzá tudnék szokni – közölte elégedett mosollyal Rose.

– Hol vannak a lányok? – érdeklődött Justin.

– Még alszanak. Majd készíték nekik valamit, ha felébrednek.

Mindenkinek ízlett a reggeli, aminek az új házvezetőnő nagyon örült. Régen főzött másra magán és a lányokon kívül. Mégis azon töprengett, nincs-e valami baj, Sloan ugyanis kerülte a pillantását.

Lehet, hogy nem szeret korán kelni, gondolta, és azért ilyen hallgatag.

– Remek volt a reggeli – dicsérte meg Justin.

– Köszönöm. Mindenkinek elég volt? – tudakolta az asszony, mert egy falat étel sem maradt. –

Készítsek többet holnap?

– Ha ennél is több reggelit kapunk, hamarosan kicserélhetjük az ajtókat – mondta erre Caleb, a mindig higgadt középső testvér.

– Ami nem jelenti, hogy kevesebbet szeretnénk – tette hozzá gyorsan Justin, Sloan pedig hátratolta a székét, és Emilyre pillantott, aznap először.

– Finom volt, és pont elég – mondta tömören.

– Biztos? Ha nem tudom, mit rontok el, azt sem tudom, min kell változtatnom.

Sloan meglepődve nézett rá.

– Semmit sem rontott el.

Az asszony még mindig bizonytalan volt. Ha ízlett neki a reggeli, miért viselkedik ennyire furcsán? Aztán eszébe jutott, hogy alig ismeri. Lehet, hogy a hallgatag, elgondolkodó férfi az igazi Sloan Chisholm.

Egyébként sem az a dolga, hogy a férfi hangulatát elemezze, hanem hogy a háztartást vezesse. Ahhoz pedig nincs szüksége sem Sloan mosolyára, sem a bátorítására. Az utasításokat a nagyanyjától kapja, márpedig Rose elégedett a reggelivel.

– Délben találkozunk! – köszönt el tőlük Emily, amikor Rose és a férfiak az ajtó felé indultak.

Justin rákacsintott, és feltette a kalapját.

– Nem fogunk elkésni.

Úgy ment el a nap, mintha repült volna az idő. Miután Emily felkeltette a gyerekeket, és reggelit